

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3844/06
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Вере Пешић, председника већа, Гордане Џакула и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за стамбене послове, ради поништаја решења Уп-2 бр. 23/2006 од 17.05.2006. године, у правној ствари доделе стана, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за стамбене послове Уп-2 бр. 23/2006 од 17.05.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, Управе за кадрове, Одељења за стамбене послове Уп-1 бр. 606-3/2005 од 22.03.2006. године, којим је одбијен захтев тужиоца за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под бројем 606-1/2005 од 20.09.2005. године.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост оспореног решења туженог органа истичући да је оспорено решење противзаконито и противуставно, па је као такво и ништавно из разлога што су тим решењем повређене одредбе чл. 1. и 2. Правилника, јер наводи да је пре пензионисања поднео молбу за стан, који захтев није решен, односно није добио стан у закуп. Истичући да се, због нерешеног стамбеног питања, налази у јако тешкој ситуацији, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, на основу Уверења ВП 5055 Београд Пов. бр. 1694 од 24.09.1956. године утврђено је да је тужиоцу престала професионална војна служба закључно са даном 30.09.1956. године. Из Одлуке Комисије за имовинске захтеве избеглих и расељених лица Федерације БиХ бр. 512-775-1/1 од 12.06.2001. године, потврђено је да је 01.04.1992. године, именовани био савестан поседник некретнина означених у тој Одлуци, на основу које је као носилац права, односно његови наследници, или друга лица на које је право преносиво након 01.04.1992. године, одлучено да могу да ступе у посед непокретности назначених у предметној Одлуци, која је коначна и обавезујућа. Имајући у виду чињеницу да тужилац пре престанка професионалне војне службе није имао поднету и прихваћену молбу – захтев за решавање стамбеног питања на територији СЦГ, односно да је извршио поврат непокретности на територији Федерације БиХ, то сагласно одредбама Правилника којим је регулисан начин и поступак решавања стамбених питања доделом стана, или стамбеног кредита, по налажењу туженог органа, тужилац не остварује право на доделу стана у смислу поднетог захтева.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да су тим решењем учињене битне повреде правила поступања, које су од утицаја на правилност и законитост решавања ове управно-правне ствари прописане одредбом чл. 199. ст. 2., у вези чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01). Наиме, тужени орган у образложењу оспореног решења се позива на Одлуку Комисије за имовинске захтеве избеглих и расељених лица Федерације БиХ бр. 512-775-1/1 од 12.06.2001. године, којом је потврђено да је 01.04.1992. године именовани био савестан поседник некретнина означених у тој Одлуци, међутим, у оспореном решењу није опредељено које су то некретнине и где се оне налазе, а поред наведеног оспорено решење не садржи разлоге за закључак да је тужилац извршио поврат непокретности на територији Федерације БиХ, чиме је повредио правила поступка из одредбе чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, јер чињенично стање из образложења оспореног решења не упућује на решење какво је дато у диспозитиву решења. Поред наведеног, оспорено решење не садржи ни разлоге за закључак да тужилац није имао поднету и прихваћену молбу – захтев за решавање стамбеног питања на територији СЦГ, јер супротно наведеном тужилац је уз тужбу доставио копију акта Архиве ВП 2280 Београд, из кога произлази да је под редним бројем 925 од 03.04.1954. године капетан Кнежевић Петар, овде тужилац, поднео молбу за доделу стана, која је 12.04.1954. године одобрена на захтев Комисије 512-775-1/1. Како је тужилац ове повреде учињене и у својој жалби пред

достављена на решавање команди Зш.д. како је тужилац ове наводе истицао и у својој жалби против првостепеног решења од 22.03.2006. године, а тужени орган исте није ценио у образложењу оспореног решења, а био је дужан, тиме је повредио правила поступка прописане одредбом чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, сагласно којој у образложењу другостепеног решења морају се оценити и сви наводи жалбе.

С обзиром да су учињене битне повреде правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управно-правне ствари, тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони повреде поступка на које му је указано овом пресудом, да утврди одлучне чињенице, те након тога правилном применом материјалног прописа донесе ново, на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 22.11.2007. године, У. 3844/06

Записничар, Председник већа-судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Вера Пешић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК